

Ονομάζομαι Έμη Νομικού. Γεννήθηκα το Μάρτιο του 1985 στην Αθήνα. Ευχαριστώ το Θεό που με αξίωσε να γεννηθώ και να μεγαλώσω μέσα σε μία χριστιανική οικογένεια μαζί με τα 4 αδέλφια μου. Ο πατέρας μου εργαζόταν για τον Κύριο ως πρεσβύτερος στην εκκλησία της Νίκαιας και είχε αναλάβει και την νεολαία. Έτσι είχα την ευκαιρία από πολύ μικρή να ζήσω πολλές ευλογίες και όμορφες στιγμές με την νεολαία του Ιησού Χριστού.

Σε ηλικία εννέα ετών άρχισα να καταλαβαίνω ότι ο Χριστός σταυρώθηκε και πέθανε επάνω στο σταυρό για τις αμαρτίες και τις ασθένειες μας και έχυσε το αίμα Του το άγιο για μας. Για να μπορούμε καθημερινώς να καθαριζόμαστε από αυτές και για να έχουμε αιώνια ζωή και ότι τώρα είναι αναστημένος και μεσιτεύει για μας.

Έτσι είπα στους γονείς μου ότι ήθελα να βαπτιστώ εν ύδατι και έκανα το θέλημα του Θεού. Το 1995, σε ηλικία 10 ετών, είχαμε αρχίσει με το Κυριακό της εκκλησίας να κάνουμε κάθε Σάββατο βράδυ προσευχές για το Πνεύμα το Άγιο. Θυμάμαι εκείνη την περίοδο είχε πέσει με πολλή δύναμη το Πνεύμα το Άγιο και είχαμε βαπτιστεί όλα τα παιδιά του Κυριακού και της Νεολαίας. Ένα Σάββατο από αυτά, σήκωσα τα χέρια μου μου στον ουρανό και είπα: «Χριστέ μου, σε παρακαλώ, βάπτισε με, με το Πνεύμα σου το Άγιο. Δεν θέλω να πάω στην κόλαση.» Εκείνο το βράδυ ο διάβολος έδινε την δική του μάχη. Αρχισε να με πονάει πολύ το γόνατο μου με αποτέλεσμα να μην μπορώ να γονατίσω. Όμως ήταν τόσο μεγάλη η λαχτάρα μου να βαπτισθώ με το Πνεύμα το Άγιο και ο Θεός με βοήθησε να νικήσω και μου έδωσε την δύναμη να πέσω στα γόνατα. Σε λίγα μόλις λεπτά ήρθε με δύναμη ο Κύριος και με βάπτισε και άρχισα να λαλώ ξένες γλώσσες.

Μεγαλώνοντας και πηγαίνοντας στο γυμνάσιο, άρχισα να βλέπω έναν κόσμο διαφορετικό από αυτόν που ήξερα. Υπήρχε πολύ αμαρτία παρότι τα παιδιά ήταν σε μικρή ηλικία. όμως ευχαριστώ το Θεό πάρα πολύ που με φύλαξε από το ρεύμα του κόσμου.

Αργότερα, πήγα σε μία σχολή νοσηλευτικής. Εκείνο τον καιρό άρχισε σιγά, σιγά η πνευματική μου χαλάρωση. Σταμάτησα να προσεύχομαι πολύ και να μελετώ το Λόγο του Θεού, με αποτέλεσμα να μπουν κάποια πράγματα του κόσμου μέσα στην καρδιά μου. Έτσι, δεν είχα πολύ ενδιαφέρον για τα πνευματικά παρόλο που συνέχιζα να πηγαίνω κανονικά στην εκκλησία. Έκανα κάποια πράγματα, όχι πολύ κακά, αλλά ήμουν σίγουρη ότι δεν άρεσαν στον Θεό.

Μία Κυριακή στην εκκλησία, καθώς ετοιμαζόμασταν για την Θεία Κοινωνία, σκέφτηκα: «Γύρω μου είναι όλοι Άγιοι, εγώ είμαι σαν ένα μαύρο πρόβατο εδώ μέσα, η μόνη που δεν θα πάρει κοινωνία είμαι εγώ. Αλλά πώς να πάρω αφού αύριο πάλι τα ίδια θα κάνω;» Εκείνη τη στιγμή μου μιλάει ο Θεός με προφητεία και μου λέει: «Παιδί μου, κοιτάς τις απολαύσεις τις επίγειες που είναι πρόσκαιρες και δεν κοιτάς τις αιώνιες». Όταν άκουσα τα λόγια του Θεού

έκλαψα και μετάνιωσα για όλα αυτά που είχα κάνει και υποσχέθηκα στο Θεό να σταματήσω ότι έκανα και να μείνω κοντά Του κάνοντας το θέλημά Του έως τέλος. Και έτσι πήρα κι εγώ μέρος στην Θεία Κοινωνία.

Από τότε έως τώρα, ο Θεός είναι πάντα κοντά μου. Καθημερινά μου χαρίζει τις ευλογίες Του και με βοηθάει σε κάθε δυσκολία της ζωής. Το 2005, ο Θεός μου χάρισε ένα ευλογημένο παιδί Του για σύζυγο μου, τον Σωτήρη. Μαζί πορευόμαστε στη ζωή με στόχο μας τον ουρανό.

Ευχαριστώ με όλη μου την ψυχή τον Θεό για όλα.